

ת"פ 22657/04/14 - מדינת ישראל נגד ג'אלל אל סייד, רשאד אל סייד, יוסף אל סייד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 22657-04-14 מדינת ישראל נ' אל סייד(עציר)
ואח'

בפני כב' השופטת גיליה רביד
בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד ראאד ענוז

המאשימה

נגד

1. ג'אלל אל סייד (עציר)
2. רשאד אל סייד
3. יוסף אל סייד ע"י עו"ד אילן אזולאי

הנאשמים

גזר דין לגבי נאשם 1

נאשם 1 (שיכונה להלן: "הנאשם") הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, המכיל שלושה אישומים נפרדים, בביצוע עבירות של סחיטה באיומים וגניבה לפי סעיפים 428 רישא ו-384 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (ראה אישומים ראשון ושני), וכן בביצוע עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק (ראה אישום שלישי). מדובר בעבירות שהנאשם ביצע יחד עם נאשמים 2 ו-3 (שדינם יגזר בנפרד), הכול כפי שיפורט בקצרה להלן:

תמצית עובדות כתב האישום המתוקן:

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, היה יעקב אהרון (להלן: "המתלונן") בעלים של חברה לקבלנות בניין, שעסקה בהקמת בניין ברחוב עזרא 70 בבני ברק (להלן: "אתר הבניה"). באותה תקופה, עבד הנאשם כשומר באתר בניה אחר ברחוב כהנמן 106 בבני ברק יחד עם בן דודו יוסף אלסייד (נאשם 3 בכתב האישום).

על פי המפורט באישום הראשון, בתאריך 19.1.2014, בשעה 14:00 לערך, הגיע הנאשם לאתר הבניה יחד עם נאשם 3 ועם ראשד אל סייד, אחיו של נאשם 3 (נאשם 2 בכתב האישום) ועם אדם נוסף שזהותו אינה ידועה, ואיים יחד עם האחרים על בנו של המתלונן באומרו שאם לא ישכרו את שירותי השמירה שלהם, יתרחשו גניבות באתר הבניה. עוד נאמר לבנו של המתלונן, שאם יפנה למשטרה חיוו יהיו בסכנה, אך בנו של המתלונן סירב להיענות לדרישה הנ"ל.

עמוד 1

בהמשך, באותו יום בשעות הערב, הגיעו אחרים שזהותם אינה ידועה לאתר הבנייה, על דעתו ובהסכמתו של הנאשם, פרצו את גדר המקום באמצעות משאית שעליה מותקן מנוף, וגנבו ציוד שהיה מאוחסן באתר הבניה בשווי של כ - 70,000 ₪, תוך שהם מסתירים את לוחית הרישוי של המשאית ושל כלי רכב נוספים שהיו מעורבים מטעמים במעשה. בסמוך לאחר מכן פנה המתלונן לנאשם וביקש כי יוחזר לו הרכוש הגנוב, אך הנאשם טען שהציוד הגנוב אינו קיים עוד.

באישום השני נטען, כי בארבע הזדמנויות שונות בין התאריכים 24.1.14 ל- 27.1.14, התקשר הנאשם לבנו של המתלונן והציע לו לשכור את שירותי השמירה שלו באתר הבניה. בנו של המתלונן סירב לכך ובתגובה איים עליו הנאשם באומרו: **"אני ארד ממך... רק בדרך אחת, שתהיה לך שמירה באתר"** וזאת מתוך כוונה להניע אותו לשלם לו "דמי שמירה".

בהמשך, במהלך חודש פברואר 2014, במועד שאינו ידוע למאשימה, הגיעו אחרים לאתר הבניה וגרמו היזק לרכוש המתלונן על ידי כך שפירקו עמודי ברזל מתחת ליציאת הבטון של הגג, ואמרו לפועלים באתר הבניה ש"כל עוד בעל הבית לא ישלם על שמירה, ימשיכו לגרום נזק לאתר".

בתאריך 27.2.14 בשעה 17:30 לערך הגיע הנאשם יחד עם נאשם 3 לאתר הבניה ושניהם גנבו מהמקום מכונת טיח השייכת למתלונן. למחרת בשעות הצהריים התקשר הנאשם למתלונן והציע לו שוב לשכור את שירותי השמירה שלו לאתר הבניה. המתלונן הסכים לשקול את הדברים בחיוב בתנאי שתושב לו מכונת הטיח, ואכן בסמוך לאחר מכן, החזיר הנאשם יחד עם נאשם 3 ואחרים את מכונת הטיח לאתר הבניה.

בתאריך 2.3.14 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה לאתר הבניה ושניהם דרשו מהמתלונן סכום של 56,000 ₪ לחודש עבור שירותי שמירה לכל אתרי הבניה של המתלונן. המתלונן הבטיח לבדוק את הנושא והנאשם עזב את המקום.

על פי המפורט באישום השלישי, בתאריך 20.3.14 הגיע הנאשם יחד עם נאשמים 2 ו-3 לאתר הבניה ושלושתם דרשו מהמתלונן לשכור את שירותי השמירה שלהם. המתלונן סירב ובתגובה לכך איים הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדן בגופו ובחיי משפחתו, באומרו: **"אנחנו נירה בכך... אנחנו נשחט אותך... אנחנו יודעים איפה אתה מתגורר"**. המתלונן אמר לנאשמים כי בכוונתו לפנות למשטרה ובתגובה אמר הנאשם: **"אני שם זין על המשטרה"** והעביר ידו על צווארו בתנועה מאיימת כשהוא אומר **"אשחט אותך"**.

הנאשם הודה בעובדות המפורטות לעיל במסגרת הסדר טיעון שבמסגרתו תוקן כתב האישום המקורי וכן הוסכם, כי התביעה תגביל את עתירתה לעונש ותבקש להשית על הנאשם מאסר בפועל כולל של 18 חודשים, מאסר על תנאי וקנס, בעוד ההגנה תהייה חופשית בטיעוניה. עוד הוסכם, כי הנאשם יחד עם נאשמים 2 ו-3 יפקידו במשותף בקופת בית המשפט עד למועד הטיעונים לעונש סכום כולל של 30,000 ₪ כפיצוי לטובת המתלונן. כמו כן הוסכם על קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם.

מתוך תסקיר שירות המבחן שהתקבל אודות הנאשם (עיקרי הדברים):

בתסקיר מיום 1.3.15 צוין כי הנאשם הוא בן 22, נשוי ללא ילדים. הנאשם עצור כעת לאחר שהפר את תנאי השחרור

בתיק הנוכחי. הנאשם למד 9 שנות לימוד לאחר שנשר מבית הספר כדי להשתלב בשוק העבודה ולסייע בפרנסת המשפחה. לאחר נשירתו מבית הספר עבד בעבודות מזדמנות שונות ובחמש השנים האחרונות עבד בשמירה באזור תל אביב. הנאשם התחתן בשנת 2012, אשתו עקרת בית. לאחר מעצרו בתיק הנוכחי התעוררו קונפליקטים על רקע המעצר וכיום אשתו נמצאת בבית הוריה ומביעה רצון להתגרש. אביו של הנאשם נשוי לשלוש נשים ואב ל 15 ילדים, כאשר אמו של הנאשם היא אשתו השלישית. הנאשם נדון בשנת 2011 בבית משפט לנוער, בגין ביצוע עבירות של ניסיון גניבה וכן תקיפה לשם גניבה, להתחייבות להימנע מעבירה ולקנס (ללא הרשעה). אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הנאשם ניסה בפני קצינת המבחן לטשטש ולהמעט מחלקו וקצינת המבחן הגיעה למסקנה שהוא מתקשה לקחת אחריות מלאה למעשיו ומתאר עצמו כמי שנגרר אחרי נאשמים 2 ו-3. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם סובל מקשיי הסתגלות חברתית, מרוכז בהשגת פרנסה, מתקשה להעמיק תובנותיו לגבולות החוק תוך שהוא מתמודד עם לחצים במסגרת מילוי תפקידו במשפחה. ניכר כי מופעל משיקולי רווח והפסד. להערכת שירות המבחן גורמים אלה עשויים להוות גורמי סיכון להישנות התנהגות עבריינית נוספת בעתיד. מבחינת גורמי הסיכוי לשיקום - שירות המבחן התרשם כי ההליך הפלילי הנוכחי מהווה גורם מרתיע ומחדד את גבולות המותר והאסור. כמו כן הנאשם ביטא רצון לשפר את היחסים עם אשתו ולנהל אורח חיים תקין. על רקע מכלול השיקולים סברה קצינת המבחן כי יש לשקול בשיקולי הענישה שילוב של מרכיב חינוכי מוחשי ומרכיב הרתעתי, והמליצה על הטלת מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס.

ראיות וטיעוני המאשימה לעונש:

מטעם המאשימה הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשם ממנו עולה כי בשנת 2011 הנאשם נמצא אשם בבית משפט לנוער בביצוע עבירה של ניסיון תקיפה לשם גניבה ועניינו הסתיים ללא הרשעה.

ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על חומרת העבירות שבוצעו במקרה שלפנינו ובעיקר על ידי נאשם 1, שהיה הדמות הדומיננטית בפרשה. לדבריו, מדובר בעבירות שהפכו מכת מדינה ונפיצותן בעיקר באתרי בניה. מדובר בעבירות שמבוצעות למען הפקת רווח כלכלי, תוך שימוש באיומים ותוך ניצול פגיעותם של בעלי העסקים, אשר נוטים להיכנע לסחיטה מתוך חשש לרכושם. מאותן סיבות הם גם נמנעים מלהתלונן. ב"כ התביעה ביקש להתייחס בחומרה לעבירות אשר גם אם לא פגעו פיזית במתלונן, הרי שהם פגעו באיכות חייו ובשלוחותו (ראה ע"פ 5291/12 אבו האני נגד מדינת ישראל (12.11.2002)). התובע עתר להתייחס בחומרה לעבירות ולהטיל עונש מחמיר למען הרתעת הנאשמים והציבור. עוד עתר התובע להתייחס לכל אחד מהאישומים כאל אירוע נפרד ולקבוע לכל אחד מתחם ענישה נפרד, שנע לדעתו בין 12 ל 24 חודשי מאסר בפועל. התובע הפנה לפסיקה ההולמת לדעתו את המקרה שלנו כדלקמן: ת"פ (נצ') 52254-06-12 (30.5.13); ת"פ (ת"א) 38095-05-11 (10.6.12); ת"פ (י-ם) 127/08 (13.10.10); ת"פ (ב"ש) 8083/06 (10.1.07); ות"פ (מרכז) 10695-02-09 (28.2.11).

ב"כ המאשימה עתר לאימוץ הסדר הטיעון ברף העליון שלו בהסבירו, שלצורך עמדתה העונשית התביעה כבר לקחה בחשבון את התיקון בכתב האישום, הודאת הנאשם, החיסכון בזמן השיפוטי והפיצוי למתלונן.

טיעוני ההגנה לעונש:

הסניגור הדגיש כי כחלק מהסדר הטיעון הוסכם על השתת עונש כולל בגין שלושת האישומים, ולפיכך לדעתו די בקביעת

מתחם ענישה אחד. הסניגור עתר לאימוץ הסדר הטיעון, לאור הודאת הנאשם, החיסכון בזמן השיפוטי ותשלום הפיצוי למתלונן כתנאי להסדר. לדידו של הסניגור, ההסדר משקף את האיזון ההולם בין שיקולי הענישה לאינטרס הציבורי ולציפיותם של הנאשמים. לגבי הפסיקה שהוגשה על ידי התביעה טען הסניגור כי היא משקפת מקרים חמורים משלנו ומתייחסת לנאשמים שעברם הפלילי מכביד ביותר, שלא כמו במקרה שלנו. לדעת הסנגור, מבלי להמעיט מחומרת מעשי הנאשם, הרי שהמקרה הנוכחי מצוי ברף הנמוך של עבירות הסחיטה באיומים. הסניגור הגיש פסיקה כדלקמן: ת"פ 43978-08-11 (19.12.11); ת"פ 52497-02-11 (5.3.12); ת"פ 8270/07 (15.7.09).

הסניגור עתר לקבוע כי מתחם העונש ההולם את המקרה הוא בין 6 חודשי עבודות שירות לשנת מאסר בפועל. לדבריו, על אף שהנאשם היה הדומיננטי שבחבורה, הרי הוא הראשון שנטל אחריות והביא גם את שותפיו להודות ולהגיע להסדר טיעון. הסניגור עתר להסתפק בתקופה בה שוהה הנאשם במעצר כתקופת המאסר שיש להטיל עליו, דהיינו 9 חודשי מאסר בפועל.

גזירת הדין:

עבירות של סחיטה באיומים כלפי קבלני בניין למען אלץ אותם להסכים ל"דמי שמירה" הן עבירות נפוצות לדאבונו, אשר הפכו לתופעה מדאיגה בחברתנו. דרישת "דמי שמירה" באתרי בנייה, תוך איום לפגיעה ברכוש אם הדרישה לא תיענה, היא תופעה בזויה שיש להוקיעה ולהרתיע מפני ביצועה. צודקת המאשימה בטענתה, כי מחד מדובר בעבירות קלות לביצוע אשר פוגעות מאוד בהתנהלות העסקית ובאיכות חייהם ובשלוות הנפש של בעלי עסקים המבקשים להתפרנס בכבוד, ומאידך, חשיפת עבירות מסוג זה היא קשה עקב חששם של נפגעי העבירה להתלונן, פן יבולע להם. לפיכך ישנה חשיבות רבה להבעת מסר עונשי ראוי ומרתיע, כפי שכבר נאמר בפסיקה:

"עבירת הסחיטה באיומים היא עבירה קשה אשר פוגעת במרקם החיים של בעלי עסקים אשר רוצים לנהל את עסקיהם על-פי רצונם. בית משפט זה אמר לא אחת כי יש ליתן בעבירות אלו משקל רב לשיקול ההרתעה הכללית והפרטנית, מקום בו אזור הקורבן אומץ להתלונן על ביצוע העבירה..." [ע"פ 5145/12 סאבר אבו זאיד נ' מדינת ישראל (פסקה 26 לפסק הדין), 28.1.2013].

[ראה בהקשרנו גם: ע"פ 1725/07 מדינת ישראל נ' פלוני (פסקה ה(4) לפסק הדין, 14.5.07); ע"פ 1430/12 נאיף אבולקיעאן נ' מדינת ישראל (פסקה 15 לפסק הדין (14.4.13); ע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' זיאד אלעלוין (1.11.01)].

במקרה שלנו, מדובר במסכת של סחיטה באיומים שנמשכה לאורך תקופה של למעלה מחודשיים וכללה מספר אירועים שונים. המעשים כללו איומים על חייהם של המתלונן ובנו, וכן איום שאם לא ישכרו את שירותי השמירה שהציע יתרחשו גניבות באתר הבנייה. בהמשך, לצורך המחשה וכדי לתת תוקף לאיומים, אף נגנב ציוד בשווי רב מאתר הבנייה, ציוד, שלמעט מכונת טיח, לא הוחזר למתלוננים.

סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה שורת נסיבות הקשורות לביצוע העבירה, אותן נדרש בית המשפט להביא בחשבון

בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם.

במקרה שלנו יש לשקול לחומרה את הנסיבות הבאות:

התכנון שקדם לביצוע העבירות [סע' 40ט(א)(1) לחוק]: הנאשם תכנן את המעשים, והגיע יחד עם אחרים לאתר הבנייה של המתלונן מספר פעמים לשם ביצוע הסחיטה. בהמשך בוצעה על דעתו גניבת ציוד מאתר הבניה, והוא אף גנב מכונת טיח השייכת למתלונן ביחד עם נאשם 3.

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה [סע' 40ט(א)(2) לחוק]: כפי העולה מכתב האישום, הנאשם היה הדומיננטי בביצוע העבירות ומעורב בשלושת האישומים. לנאשם מיוחסות העבירות החמורות יותר, ונראה כי הוא זה שהניע את ביצוע העבירות. הנאשם הוא זה שיצר את הקשר עם המתלונן בכל הפעמים, הגניבה באישום הראשון נעשתה על דעתו ובהסכמתו, והוא היה מעורב באופן ישיר גם בעבירת הגניבה באישום השני.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה [סע' 40ט(א)(4) לחוק]: למתלונן נגרם נזק לרכוש - רכוש נגנב ממנו על דעתו ובהסכמתו של הנאשם (כפי שעולה מן האישום הראשון).

מדיניות הענישה:

עיון בפסיקה המתייחסת לעבירות שבהן הורשע הנאשם מלמדת על פערים ורביגונות בענישה, כפונקציה של נסיבותיו הספציפיות של כל מקרה. מטעם התביעה, הוגשו מספר פסקי הדין שהעונשים שהוטלו בהם היו על הרף הגבוה (חלקם חמורים בנסיבותיהם מן המקרה שלנו וחלקם כאלה שהעונש השתנה בערעור) ואילו ההגנה הגישה פסיקה שמבטאת ענישה קלה במיוחד. לאחר בחינת הפסיקה הרלוונטית, בין זו שהגישו הצדדים ובין אחרת, אני רואה לנכון להפנות למספר פסקי דין שעל פי נסיבותיהם, במכלול השיקולים, עשויים לשמש מדד לענישתו של הנאשם בהתייחס לאירועים השונים שבהם הורשע.

בע"פ **אבו זאיד נ' מדינת ישראל** (28.1.13) הנאשם הורשע על ידי בית המשפט קמא בעבירת סחיטה באיומים וגניבה בידי עובד. הנאשם בעל חברת שמירה פוטר על ידי המתלונן לאחר שהעניק שירותי שמירה למחסן החברה שבבעלותו. הנאשם ונאשם נוסף איימו על המתלונן מספר פעמים, גנבו ממנו סחורה ונטלו ממנו כספים כהלואה בניגוד לרצונו. בגין מעשיו נגזרו על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל. נדחה ערעור הנאשם על הכרעת הדין וגזר הדין

בע"פ 2910/11 **יוסף גנגינה נ' מדינת ישראל** (14.9.11) נדחה ערעורו של הנאשם על חומרת העונש, לאחר שהורשע בשלוש עבירות סחיטה באיומים ועבירת איומים במסגרת הסדר טיעון ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר במסגרת הסדר טיעון. במקרה זה הציע הנאשם למתלוננים שונים באתרי בניה, לשכור את שירותי השמירה שלו. סירובם של חלק מהמתלוננים גרר גרימת נזק בשווי עשרות אלפי שקלים. בית המשפט קמא זקף לזכות הנאשם את הודאתו, ואת המלצתו החיובית של שירות המבחן, וכן את הפיצוי והקנס שהוטלו עליו במסגרת ההסדר.

בת"פ (ב"ש) 8030/03 **פרקליטות מחוז דרום נ' עוואדרה** (29.7.03) הורשעו שני נאשמים שהם אחים בביצוע

עבירות סחיטה באיומים ועבירות נוספות מאנשים שבנו בתים בשכונה בבאר שבע. הרלוונטי לענייננו הוא עניינו של אחד הנאשמים אשר השתתף בשניים מן המקרים וחלקו בפרשה היה קטן יותר. הוא איים יחד עם אחיו על המתלוננים וגנב מהם רכוש. בגין מעשיו הוטלו עליו 15 חודשי מאסר בפועל במסגרת הסדר טיעון.

בע"פ 1430/12 **נאיף אבולקיעאן נ' מדינת ישראל** (14.4.13) נדחה ערעורו של המערער על חומרת עונשו, לאחר שהורשע בעבירה של סחיטה בכוח, בשלוש עבירות סחיטה באיומים ובשתי עבירות איומים והושתו עליו 12 חודשי מאסר בפועל. מעשיו של המערער כללו בעיקר איומים מילוליים אך גם שימוש באלימות שגרמה לעיכובים בפרוייקט בנייה ולהפסד כספים. בקביעת העונש הביא בית המשפט בחשבון את עברו הנקי של המערער ואת העובדה שהביע חרטה על מעשיו.

ע"פ 1725/07 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.5.07) התקבל ערעור המדינה על קולת העונש ועונשם של שני הנאשמים הוחמר בגין ביצוע עבירות סחיטה באיומים וסיוע לסחיטה באיומים. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן בכך שבעת שעבדו בתחנת דלק, דרשו את ניהולה מאת בעליה, ואיימו שהעברת הניהול לידיהם תביא להפסקת ההתפרצויות והנזקים מהם סבלה התחנה בעת ההיא. לאחר החמרת הענישה הוטלו על הנאשם עונש מאסר של 30 חודשי מאסר בפועל ועל נאשם 2 הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם:

בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, מקום שבו מורשע נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, כאשר לאחר מכן רשאי בית המשפט להטיל עונש כולל בגין כל האירועים- כפי שגם ייעשה במקרה זה.

לאור האמור לעיל לגבי נסיבות ביצוע העבירה והשיקולים השונים לחומרה, ועל רקע הפסיקה הרלוונטית, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם כל אחד מהאירועים המתוארים באישומים הראשון והשני הוא מאסר בפועל של **10-20 חודשים**. לגבי האישום השלישי, מתחם העונש ההולם הוא מאסר בפועל של **5-18 חודשים**.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות (סעיף 40יא לחוק):

לזכות הנאשם אני רואה לנכון לזקוף את הנתונים הבאים:

הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו, ופגיעת העונש במשפחת הנאשם [סעיף 40יא(1)+(2) לחוק]: הנאשם הוא בחור צעיר בן 22 ונשוי. לדבריו, על פי תסקיר שירות המבחן, חל קרע ביחסיו עם רעייתו על רקע מעצרו בתיק הנוכחי. הנאשם הביע רצונו לשפר את היחסים עם אשתו ולחזור לחיות עמה.

נטילת אחריות [סעיף 40יא(4) לחוק]: הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בטרם החלה שמיעת הראיות ובכך חסך זמן שיפוטי.

מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ופיצוי על הנזק שנגרם בשלה [סעיף 40יא(5) לחוק]: הנאשם כחלק

מהסדר הטיעון הפקיד מבעוד מועד תשלום פיצוי למתלונן.

עברו הפלילי של הנאשם [סעיף 40יא(11) לחוק]: עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד. כאמור, לחובתו רישום פלילי (ללא הרשעה) משנת 2011.

שיקולים נוספים שיש להביא בחשבון בגזירת העונש [סעי' 40 יב']: תסקיר שירות המבחן שהוגש אודות הנאשם אינו מציג תמונה כה חיובית. על אף שביטא בפני קצינת המבחן את רצונו לנהל אורח חיים תקין ללא מעורבות נוספת בפלילים, התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה למעשיו, מטשטש את חלקו בביצוע העבירה ותאר עצמו כנגרר אחרי הנאשמים האחרים. עוד סברה קצינת המבחן כי הוא אינו ער לחלק הבלתי מוסרי במעשיו ואינו מבין לעומק את חומרתם.

העונש הראוי לנאשם:

את עונשו של הנאשם יש לגזור בתוך מתחם העונש שנקבע שכן לא נמצאו נימוקים מאלה הקבועים בחוק המצדיקים סטייה ממנו. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק אני רואה לנכון להטיל על הנאשם עונש כולל.

במכלול השיקולים שפורטו לעיל אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל של 14 חודשים החל מיום מעצרו האחרון - 23.9.14.
מתוך תקופת המאסר ינזכו הימים שבהם שהה הנאשם במעצר בתיק זה, דהיינו בין התאריכים 23.3.14 ל- 24.7.14.
2. מאסר על תנאי של 12 חודשים שהנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיפים 427, 428 ו-430, או ניסיון לעבור עבירה כזו, תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.
3. מאסר על תנאי של 8 חודשים שהנאשם לא יעבור עבירה של גניבה בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.
4. קנס בסך 5,000 ₪ או 45 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון שבהם ביום 1.6.15. אי פירעון אחד מהתשלומים יביא לפירעון מיידי של הקנס כולו.
5. הנאשם יפצה את המתלונן בסכום של 10,000 ₪. הסכום שהופקד במזכירות בית המשפט לטובת הפיצוי, יועבר לידי המתלונן על פי פרטים שיימסרו על ידי התביעה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ו' ניסן תשע"ה, 26 מרץ 2015, בנוכחות הצדדים.

